

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-08-000 205
Бања Лука, 18.12.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Слађане Сувајчевић, у кривичном предмету против оптуженог Б. С., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410 став 3 у вези става 1 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Окружног тужиоца у Б. и браниоца оптуженог, С. В., адвоката из Б., изјављеним на пресуду Окружног суда у Б. бр. 12 0 К 000373 08 К од 20.10.2008. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 18.12.2008. године, у присуству замјеника главног републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог и његовог браниоца, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе Окружног тужиоца у Б. и браниоца оптуженог Б. С. и потврђује пресуда Окружног суда у Б. бр. 12 0 К 000373 08 К од 20.10.2008. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Б. бр. 12 0 К 000373 08 К од 20.10.2008. године, оглашен је кривим оптужени Б. С., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410 став 3 у вези става 1 Кривичног закона Републике Српске, осуђен на казну затвора од три године, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 11.06. до 11.07.2008. године, изречена му мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од годину дана, обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени са одштетним захтјевом упућени на парницу.

Благовремено изјављеним жалбама окружни тужилац у Б. и бранилац оптуженог С. Д. В., адвокат из Б., побијају ову пресуду због одлуке о казни. Окружни тужилац предлаже да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању. Бранилац предлаже да се његова жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању.

У одговору на жалбу тужиоца бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа замјеник главног републичког тужиоца је остала код жалбе, изложила њен садржај и предложила да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу тужиоца, у свему остајући код приједлога који су у њима дати, са чим се сагласио и оптужени.

Овај суд је испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама у смислу члана 312 Закона о кривичном поступку, па је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Тужилац у својој жалби износи став да је првостепени суд дао превелик значај олакшавајућим околностима у односу на отежавајуће, а што се на крају одразило у преблаго одмјереној затворској казни. Упориште за ово налази у тврдњи да није довољно цијењен степен алкохолисаности и велико прекорачење дозвољене брзине кретања, као и околности да се прије критичног догађаја оптужени више пута тим дијелом насеља провезао великом брзином, угрожавајући друге учеснике у саобраћају. Међутим, овакве тврдње су неосноване, јер су при одмјеравању казне цијењене околности под којима је извршено кривично дјело, што обухвата степен алкохолисаности и прекорачење ограничења брзине кретања, али правилним довођењем у међусобни однос са олакшавајућим околностима, које по својој бројности и квалитету не оправдавају строжије кажњавање, оне су оствариле потпун утицај на висину изречене казне. Кретање неколико пута великом брзином и угрожавање других учесника, непосредно прије налета на оштећеног, у побијаној пресуди није утврђено, што се оправдано указује у одговору на жалбу. Позивање на ово значило би да чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, а што није истакнуто као основ жалбе тужиоца за побијање пресуде. Ово је сасвим други жалбени разлог и када га жалба тужиоца изричито не истиче његово навођење у образложењу не дозвољава испитивање пресуде по том основу, па се зато и не може цијенити и прихватати код оцјене правилности одмјеравања казне.

Жалба браниоца правилно истиче бројне олакшавајуће околности које су утврђене на страни оптуженог. Исправно наводи да алкохолисаност и кршење ограничења брзине представљају елементе бића кривичног дјела, јер одређују постојање умишљаја и повреду бланкетне норме. Међутим погрешно закључује да се ради тога они не могу цијенити и као отежавајуће околности. Када прекорачење брзине прелази уобичајени пропуст учесника у саобраћају и поприма облик безобзирног кршења прописа, а алкохолисаност је таквог интензитета, да у оквиру умишљајног поступања условљава и очигледну неспособност за безбједну вожњу, тада се оне могу цијенити као отежавајуће околности у оквиру околности под којима је кривично дјело извршено. Оптужени се управо овако понашао, јер је у њему познатом насељеном мјесту, поред објеката гдје се окупљају људи, гдје је брзина кретања ограничена на 60 км/х кретао брзином од 104 км/х, а под дејством је алкохола од 2,13 гр/кг, која је његове могућности управљања возилом умањивала до граница неспособности.

Зато је првостепени суд правилно поступио када их је тако оцијенио и доводећи их у везу са олакшавајућим околностима закључио да нема основа за ублажавање казне. Без обзира на њихово несумњиво постојање и значај, правилном оцјеном на овај начин, оне се не могу прихватити као особито олакшавајуће, јер не указују да би се и са ублаженом казном могла постићи сврха кажњавања, као што то прописује одредба члана 38 став 2 Кривичног закона Републике Српске. Та сврха се по налажењу и овог суда може постићи једино казном затвора коју је изрекао првостепени суд, тако да ни приговори жалбе браниоца о престрого одмјереној казни нису основани.

Из наведених разлога ваљало је, на основу члана 319 Закона о кривичном поступку, жалбе као неосноване одбити и првостепену пресуду потврдити.

Записничар

Слађана Сувајчевић

Предсједник вијећа

Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић